

NÓRA RUŽIČKOVÁ

héj

testem zátonyról
taszítom
az álomba
sirályok még a levegőben
kapkodják darabokra
vagy közel a víz felett
csőrük csíptetőjében tartják
a véreből kimosott
torinói lepelt
nem lelem helyem hallatszom
s vékony hidegleléssé száradok
mint egy eszement héj
amely nem engedi az arcot egybeforrni
a víz dolgozik rajta
és az álom
mint a rezgő vízszint
százszor is visszasodorja
a felismerhetetlenségig megváltoztatva
én meg százszor eltaszítom magamtól
mint egy tányér ételt
amelyet nem akarok
megenni

tulipánok

(bajor barokk)

léghuzatba állított szobrok
vörösre festett fém-ajkak
a száj sötétje s körülötte
az azonnali dicsfény
oda abba a szájba
térek óvatosan nyugovóra

a gyúlékony függőágyba
a tulipánok közé
mint egyenrangúakhoz

remegés

eleinte nem vettem észre semmit
mozgattam kezem lábam
jártam keltem beszéltem
nevettem és zokogtam
és használati utasítást használtam
hiányzó forgatókönyv helyett
és a használati utasítást
használati utasításként használtam
de mikor gesztusaimat
mint megdagadt ékszereket félretettem
s továbbítottam testem
a soron következő sötétségnek
akkor figyeltem fel
a finom de kitartó remegésre
és átható világossággal
éreztem hogyan szabadulnak el
a szétporladt részekből az egyes porszemek
hogyan gördülnek le és zuhannak
az eleven szövetbe
s pánikban miként díszíti magát a test
s sötétben miként dacol a sötétséggel
a gyöngyház vékony réteg alatt